

«Παρεμβαίνοντες...»

Εὐσπλαγχνοί: ὅμοιοι μετὸν Θεό!...

Γ'.

Νὰ μπαίνουμε στὴν ζωὴ τοῦ ἄλλου, στὸν πόνο τοῦ ἄλλου, στὴν ἁμαρτία τοῦ ἄλλου καὶ ἀντὶ νὰ τὸν καταδικάζουμε, νὰ τοῦ δίνουμε θάρρος, νὰ τὸν παρηγοροῦμε.

Ἔτσι κανεῖς **βγαίνει ἀπὸ τὸν ἑαυτό του**, αἰσθάνεται τοὺς ἄλλους, σχετίζεται σωστὰ μετὸς ἄλλους. **Μετά**, ὅλους τοὺς συμπονᾶς καὶ δὲν μισεῖς κανέναν. **Εἶναι** δυνατὸν νὰ μισήσεις ἕναν ἄνθρωπο δυστυχισμένο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ζῇ ἔτσι ὅπως ζῇ;

Ἡ δική μας ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει βάθος, δὲν ἔχει ἀγάπη, δὲν ἔχει δύναμη νὰ συγχωρήσει. **Ἐπιζητᾷ** μονίμως τὴν δικαίωση. **Ἡ** δικαίωση ὅμως δὲν ἔχει ζωή. **Δὲν** ἀναπαύει τὴν καρδιά μας. **Τὴν** σκληραίνει καὶ τὴν παγώνει.

Ἡ φυσιολογικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Θεός. **Ἔγινε** γιὰ ἐμᾶς ἄνθρωπος, ἦλθε στὴν γῆ γιὰ νὰ μᾶς διακονήσει, σήκωσε πάνω Του τὶς δικές μας ἁμαρτίες, γιὰ νὰ μᾶς σώσει. **Καὶ** δὲν **σπλαγχνίστηκε** μόνο τοὺς δικαίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀχαρίστους.

Νὰ μιμηθοῦμε τὸν Χριστό μας. **Δὲν** καταλαβαίνουμε σὲ τί σκοτάδι ζοῦμε. **Γι'** αὐτὸ καὶ εἴμαστε σκληροὶ μετὸς ἄλλους.

Πόσο εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, ὅταν μᾶς βλέπει νὰ παίρνομε ἕνα μέρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὰ λάθη τοῦ ἄλλου!...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ἐλεηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, ἔχει στραμμένη ὅλη τὴν διάθεση τῆς ψυχῆς του στὸ νὰ βοηθήσει τὸν ἄλλο νὰ βρεῖ τὸ Φῶς του, μηχανεύεται συνεχῶς τρόπους ἀπὸ κάπου νὰ τὸν πιάσει, γιὰ νὰ τὸν ἀναπαύσει.

• **Καὶ** ἂν ὑπάρχει μία ἐλπίδα νὰ ἀλλάξει μετὰ κάτι, αὐτὸ εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία.

(Ἔπεται τὸ μέρος Δ', τέλος)

Ὁ Ἑρانيστὴς
† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς
17.8.2025 ἐκ. ἡμ.,
† Ἀγίου Μάρτυρος Μύρωνος

